

POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puskarski

SSN Dariusz Kala (sprawozdawca)

Protokolant Marta Brylińska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna
w sprawie **D. K.**

skazanego za przestępstwo z art. 189 § 3 k.k. w zb. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z
art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 19 sierpnia 2020 r.,
zażalenia obrońcy skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4
sierpnia 2020 r. w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania na okres
trzech miesięcy,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. oraz art. 538 § 2 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy postanowienie w zaskarżonej części.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 stycznia 2018 r., sygn. akt IV K (...), Sąd Okręgowy w G. uznał m.in. D. K. za winnego popełnienia, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, czynu z art. 189 § 3 k.k. w zb. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzył mu karę 6 lat pozbawienia wolności. Po rozpoznaniu środków odwoławczych wywiedzionych od tego orzeczenia, wyrokiem z dnia 18 października 2018 r., sygn. akt II AKa (...) Sąd Apelacyjny w (...) utrzymał wyrok sądu pierwszej instancji w mocy.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego kasację, na niekorzyść m.in. D. K., w części utrzymującej w mocy orzeczenie o karze, wywiódł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny.

Po rozpoznaniu nadzwyczajnego środka zaskarżenia, Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 4 sierpnia 2020 r., sygn. akt III KK 518/19, uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) w zaskarżonej części, to jest w zakresie utrzymującym w mocy orzeczenie o karze i sprawę w tym zakresie przekazał temu sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W związku z wydaniem ww. orzeczenia, na podstawie art. 538 § 2 k.p.k., Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 4 sierpnia 2020 r. zastosował m.in. wobec skazanego D. K. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres trzech miesięcy. W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że za zastosowaniem tymczasowego aresztowania przemawia fakt, że prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) został uchylony wyłącznie w części dotyczącej kary. W związku zaś z przypisaniem oskarżonemu zbrodni, potrzeba stosowania środka zapobiegawczego uzasadniona jest przesłankami z art. 258 § 2 k.p.k. Perspektywa grożącej oskarżonemu kary, zwłaszcza w kontekście zarzutu kasacji, mogłaby go bowiem skłonić do utrudnienia postępowania.

Od powyższego postanowienia zażalenie wywiódł obrońca skazanego D. K. , który zaskarżył je „w części dotyczącej tego oskarżonego w całości”, zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, w tym:

1. art. 257 § 1 k.p.k. w zw. z art. 251 § 3 k.p.k. poprzez nieuzasadnione odstąpienie od uwzględnienia dyrektywy wyjątkowości środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania i brak należytego wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżanego postanowienia przyczyn, dla których Sąd Najwyższy uznał inne środki zapobiegawcze, np. środki wolnościowe, za niewystarczające do orzeczenia wobec oskarżonego,
2. art. 258 § 2 k.p.k. poprzez jego niewłaściwą wykładnię wobec uznania, iż grożąca oskarżonemu kara jest wystarczającą przesłanką uzasadniającą stosowanie tymczasowego aresztowania, ponieważ mogłoby to skłonić oskarżonego do utrudniania postępowania,

3. art. 258 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wobec uznania, iż przesłanką zastosowania tymczasowego aresztowania jest utrzymanie rozstrzygnięcia w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego, a zgromadzone dowody wskazują jednoznacznie na popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu przestępstwa,
4. art. 257 § 1 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wobec przyjęcia, że wyłącznie izolacyjny środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania zastosowany wobec oskarżonego zabezpieczy prawidłowy tok postępowania.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, ewentualnie o jego zmianę, poprzez zastosowanie w miejsce tymczasowego aresztowania alternatywnych środków zapobiegawczych o charakterze nieizolacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Sąd Najwyższy stosując tymczasowe aresztowanie prawidłowo uznał bowiem, że zaktualizowały się wszystkie uzasadniające podjęcie tej decyzji podstawy procesowe.

Przede wszystkim należy zauważyć, że w związku z faktem, iż wyrok skazujący D. K. za przestępstwo z art. 189 § 3 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. jest prawomocny w części dotyczącej winy, bez wątplenia została spełniona przesłanka ogólna stosowania tymczasowego aresztowania, o której mowa w art. 249 § 1 in fine k.p.k.

Wbrew stanowisku skarżącego, w analizowanej sprawie zachodzi także przesłanka szczególna zastosowania tego środka zapobiegawczego wynikająca z art. 258 § 2 k.p.k. Sąd Najwyższy stosując ów środek słusznie uznał bowiem, że przypisanie skazanemu zbrodni i wymierzenie mu za ten czyn kary 6 lat pozbawienia wolności, której wysokość (z uwagi na rażącą łagodność) została zakwestionowana w uwzględnionej kasacji, świadczy o konieczności zabezpieczenia prawidłowego toku dalszego postępowania. Bez znaczenia, z perspektywy prawidłowości zaskarżonej decyzji

procesowej, jest przy tym zarówno fakt, że w sprawie zostały pozyskane już wszystkie dowody, jak i to, iż skazany nie podejmował wcześniej prób utrudniania postępowania karnego. Skazanie na karę nie niższą niż 3 lata pozbawienia wolności, zgodnie z art. 258 § 2 k.p.k., stanowi bowiem samodzielną przesłankę stosowania tymczasowego aresztowania.

W świetle przywołanych wyżej okoliczności równie oczywiste jest, że inny środek zapobiegawczy nie byłby wystarczający dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania.

Dodatkowo należy wskazać, że w niniejszej sprawie nie było podstaw do orzekania o kosztach obrony z urzędu w postępowaniu zażaleniowym, gdyż zgodnie z art. 626 § 1 k.p.k. o kosztach procesu (ich częścią są koszty za obronę z urzędu) rozstrzyga się w orzeczeniu kończącym postępowanie. Takiego statusu nie ma zaś niniejsze postanowienie Sądu Najwyższego.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.